

Література

1. Ван Пен. Особливості українсько-китайської комерційної співпраці в умовах глобалізації // Актуальні проблеми міжнародних відносин: Збірник наукових праць. Вип. 66: У 2 ч. К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка Інститут міжнародних відносин. – 2007. – Ч.І. – С. 197-204.
2. Голод В. Китайська інвестиційна експансія: перспективи розвитку відносин з Україною [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.cotton.com.ua/articles.php?article_id=12 — Назва з екрану.
3. Гончаренко О.М. Геополітична дилема України // Економічний часопис.- 1997.- № 9.- С. 3-10.
4. Ли Чжоу. У Китая и Украины нет никаких препятствий для сотрудничества / Чжоу Ли // Киевский телеграф. – 2009. – № 27 (477). – С. 27-32.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ ЯК ГОЛОВНИЙ ІНСТРУМЕНТ В ІННОВАЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ

Молчанова О. П., Чень Фан

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції 12

Сучасні вимоги до конкурентоспроможності держави на світовому ринку актуалізують дослідження які стосуються переформатування державної економіки. Перехід від економіки виробництва (індустріальної економіки) до економіки знань тобто інноваційної економіки потребує державної підтримки заходів щодо розвитку інтелектуального капіталу. Інтелектуальний капітал це досить нове явище і є характерною рисою постіндустріального суспільства та загальною тенденцією яка формується в сучасному світі.

Відносно визначення сутності терміну «інтелектуальний капітал» не має єдиного погляду. Ряд дослідників Э. Брукинг Д. Клейні, Д. Дафі, Б. Леонтьєв та інші інтелектуальний капітал відносять до суто нематеріальних активів без матеріального вираження. Тобто інтелектуальний капітал розглядається як інтелектуальний матеріал який використовується для виробництва більш

ціннішої речі [1, 2]. Виходячи з досліджень Л. Едвінсона, М. Мелоуна, К. Тейлора під інтелектуальним капіталом слід розуміти не лише суто нематеріальні активи (ресурси), вводячи у цю категорію організаційну структуру, суб'єктів інтелектуальної власності, архітектуру, що використовує інтелектуальний працівник у своїй роботі, - комп'ютери, засоби зв'язку, інформаційні мережі [3].

Об'єднання цих поглядів дає наступне визначення інтелектуального капіталу – це знання, навички та виробничий досвід конкретних людей та нематеріальні активи, які включають патенти, бази даних, програмне забезпечення, товарні знаки і т.ін, які виробничо використовуються з ціллю максимізації прибутку та інших економічних і технічних результатів.

Недостатня увага до формування інтелектуального капіталу стає головною перешкодою для економічного розвитку країни.

Інтелектуальний капітал є головним інструментом в інноваційній діяльності держави. Інноваційна діяльність по своїй суті децентралізована, тому що є результатом діяльності конкретних осіб (підприємців, учених, інженерів і т.д.). Із цієї причини спостерігається стійка тенденція зсуву центра ваги економічного росту із центра в регіони. А як основна проблема регіонального розвитку представлена проблема формування й функціонування конкурентоспроможного соціально-економічного комплексу регіону.

При аналізі процесу регіонального інноваційного розвитку ряду європейських країн виявлений стандартний набір необхідних заходів:

- здійснення спеціальних цільових програм на загальнодержавному, регіональному й місцевому рівнях;
- прямі державні субсидії й цільові асигнування регіональних (місцевих) органів влади;
- податкові пільги, спрямовані на стимулювання регіонального розвитку;
- формування технопарків і регіональних центрів передової технології;
- створення інкубаторів малого бізнесу;
- залучення венчурного капіталу;

- мобілізація ресурсів приватного сектора на рішення завдань інноваційного регіонального розвитку;
- удосконалювання інформаційної, комунікаційної, фінансової інфраструктури;
- розвиток консалтингу по підготовці бізнес-планів, проектів.

Всі перераховані заходи відбиті тією чи іншою мірою в Стратегічній програмі розвитку України у вигляді перспективних напрямків і в цільових програмах регіонального розвитку [4].

Для формування інтелектуального капіталу суспільства як базового елементу національної інноваційної системи необхідна розробка механізмів, які дозволять адаптувати вже існуючі інтелектуальні ресурси до сучасного етапу розвитку. В рамках національної інноваційної системи необхідно насамперед передбачити створення інноваційної моделі розвитку людського капіталу, для цього необхідна збалансована та водночас різнопланова мотиваційна база.

Зацікавленість державної влади у створенні сприятливих умов для появи інноваційних структур – це головний стимул для формування конкурентоздатного інтелектуального капіталу в рамках національної інноваційної системи.

Література

1. Брукинг Э. Интеллектуальный капитал: ключ к успеху в новом тысячелетии / Э. Брукинг – СПб, 201 – 288 с.
2. Леонтьев Б. Цена интеллекта. Интеллектуальный капитал в российском бизнесе / Б.Леонтьев – М.: Издательский центр «Акционер», 2002. – С. 31-37.
3. Карась П. Интеллектуальный капітал: складові та аспекти комерціалізації в нових умовах господарювання / П. Карась // Економіст. – 2006. № 8. – С.31-39.
4. Стратегія розвитку України // Наука та інновації, 2005. Т1, №3. – С. 4-18.